

Az 1870-es években a szőlőket a filoxéra kipusztította, de e járvány a kiskocsmáknak nem ártott. Századunkra is maradt néhány tucatnyi belőlük, köztük a Krúdytól irodalmi rangot kapott Kéhli is, ahol a Pestről átrándult írók és társaik a szomszédos hentestől vásárolt ízes csülköt, fagyos tokaszalonnát, ropogós húsos tepertőt eszegették papírból és itták rá a mesés zöldszilvánit. A napjainkra

„Híd” vendéglővé keresztelt Kéhlinél Krúdy állandó törzshelye fölött emléktábla hirdeti Szindbád és Rezeda Kázmér kalandjai álmódójának felejthetetlen emlékét.

Kéhli borának minőségéről Krúdy az „Asszonyságok díja” c. szép regényében így ír:

„... A Flórián szoborról azt tudta Palacki, hogy a részeg pestiek, akik a környékbeli kocsmákban ittak kora délután óta, estefelé rendszeren felmászni szeretnének a szoborra. Ámde vigyáz a rendőrség. Még Hérok, a legügyesebb póznmászó sem tudott itt nagyobb eredményt elérni, mert többet ivott a megengedett harminc cseppnél a Kéli borából. ... A komoly és tekintélyes Hérok még el sem fogyasztotta zöldpapríkáját és hideg sertéskaraját a kocsmában (ami után komoly borozás veszi kezdetét), midőn a versfaragó fürgén már a pörge bokák

után vetette magát, amelyek az óbudai korzón szédelegve várták a megváltó szót, a szabadulást, vagy mint ők nevezik: a boldogságot, amelyhez mindenkinek jussa van. Hérok Karcsi csak ivott és spricceres poharának vallotta be szenvedéseit... Végre egy estén, mikor Hérok Karcsi végleg leitta magát Kéli „nyolcvanasából”, párbajra szólította fel a Flórián téren Himyt. A párbaj a Flórián szobor megmászása volt... Himy habozás nélkül kapaszkodott fel a szoborra, mielőtt azonban megnyerhette volna vállalatát, a brutális Hérok Karcsi lábánál fogva elkapta, a földre rántotta, jól elagyabugyálta és megparancsolta neki, hogy bagyja el Óbudát.”

A Krúdytól irodalmi hírnévre szert tett Kéhlínél lezajlott egyik humoros esetet Tersánszky J. Jenő „Nagy árnyak-

ról bizalmasan” c. könyvében így meséli: „...Krúdy és Márai együtt pobaraznak a Kéhlben. Krúdy szokása szerint félrehajtott fejjel ül, és szívja cigarettáját, hallgatagon, meg hát időnként hörpint a borából.

Márai beszél. Mégpedig kimerítően azt tárgyalja: milyen igézetes hatású reá nézve és bizonyára mindenkre Krúdy Gyulának minden sora.

Krúdynak az is szokása volt, hogy egyedül ülve is, hébe-korba bólogatott, mintegy a saját mélézatának. Márait ez még jobban föl-lekezte a Krúdy írásainak magasztalására. Egyszer aztán megáll a szava, és így szögezi a kérdését Krúdynak:

— Ugye-úgy, így gondoltad ezt te is, Gyula bácsi?

— Mit? — kérdi vissza Krúdy.

— Hát hiszen bölintottál rá, amit mondtam! Vagy nem azt gondoltad? — áll vitára készen Krúdyval szemben Márai. Majd mert Krúdy késik a válaszával, hozzáflúzi még egyszer: — Vagy nem azt gondoltad?

Krúdy erre így felel:

— Hát kérlek, én azon gondolkodtam, mi teszi azt, hogy van egy deci bor és vízzel kisfröccs, van két deci bor és vízzel nagy fröccs, van három deci bor és vízzel ez a házmester? ... de aztán már a fél-liter bor jön, négy deci bort senki sem rendel, nincs is pohár, nincs is üveg hozzá, minek hagyják ki a négy decit? ... Babonából?

Márai paffá lesz. Kacagni is elfelejt! ...”

Krúdy utolsó útja is a Kéhlihez vezetett. Szabó Ede az „Arcok és vallomások” sorozatban megjelent Krúdy Gyula c. könyvében így ír: „...S halála előtt egy nappal, 1933. május 11-én még egy utolsó megalázás éri a rendszer részéről. Antal István, a borthysta sajtófőnök magához rendeli, és közli vele, hogy hazafiatlan cselekedetet követett el, amikor egy prágai magyar lapba írni merészelt. Ahogy Gyula fia, aki elkísérte, visszaemlékezik rá: Krúdy valósággal szélütötten tántorgott le a sajtófőnök szobájából, be

a Kőműves vendéglőbe, s Gyula kérdéseire is csak legyintett már. Este fiával együtt betér a Kéhlibe, kedves pincérétől még kér egy liter zöldszilvánit, hogy hazavigye, s másnap hajnalban halva találják. . .”